

F-343

1962

საქართველოს
საბავშვო გამომცემლობა

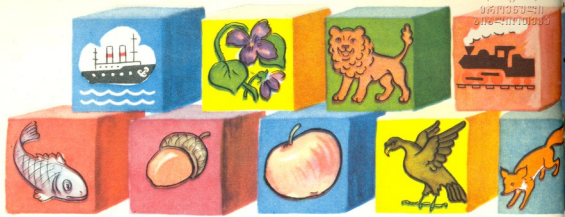
ღაღაღა

საბავშვო ჟურნალი
საბავშვო გამომცემლობის
გამომცემლობა

№ 3

საბავშვო ჟურნალი გამოდის 30
დღის განმავლობაში წელიწადში
თბილისის საბავშვო გამომცემლობაში

30480
1962

ფურცლები

3. ჭილაპაძილი

ნახატი მ. კოჩინიძისა

მკითხვე კლასის მოსწავლეებს თავი მერსებზე დაედუნათ და კულმოდგინედ წერდნენ საკონსტროლო დავალებას. სანდროს ორი სტრიქონიც არ ჩაეთავებინა, რომ ჯეგბა სიარსლი ამოაუკლბა სამელნიდან კალამს და ფურცელსე დაღვენთა.

აფაცურბ სელეები, მერსიდან სამლელი გამომამერინა და გაუსება და გამოსება მოთსუნხილ ადგილს. იქამდე არ მოემვა; ვიდრე ფურცელი არ ამოგლიჯა.

— ფსრწწწ...— გაისმა ურუმარი სმა და სანდრომ მუჭამი მოკმეჭნული ქალაღლი უმაღ მერსმი შეავღია. ერთი ჩახხველა, ვითომც აქ არაფერიარო, და კალამი ისევ მელანში ჩაწო.

წერა, წერა და თავის ჭირად მერსის მესობლის რეუულს კადახედა! ქუქუნას ისე ჩაეწიკწიკებინა ნაწერი, რომ მარტო

მესედვაც კი ასიამოფენებდა ადამიანს.

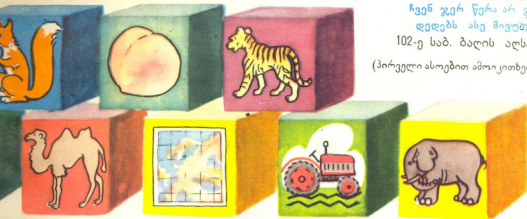
სანდრომ ირიბად დასედა თავის რეუულს, თვალში არ მოუვიდა დაბრეცილი ასოები და ეს ფურცელიც ზირეულს მიავიკლბა. ისევ ჩახხველა, ვითომ აქ არაფერიარო, მერსზე შესწორდა და თავიდან დაიწყო წერა.

სხეებს ერთი გვერდი კიდევც შეეგნოთ, სანდროს კი მხოლოდ რამდენიმე სტრიქონი დაეწერა.

— სანდრო, ნეტავ ვიცოდდე, ბატის ფესითა სწერ თუ კალმით?— ფსუქენიოტ გამომოურწრულა ქუქუნამ.

ცოტა უნდოდა სანდროს. ეს ნაწერიც თვალში ამოიღო და ფურცლის მესამე მოკმეჭნული გუნდაც მერსმი შეავკორა.

აქეთ-იქით მიიხედა, სომ არავინ შემამხნიო, და რაკი ეველა თავისი საქმიო

იყო კართული, უფრო ხმაძაღლა ჩაახ-
 ვვლა, ვითომ აქ არაფერიათ, სამელნე-
 ში კალაში ჩადო და ერთიანად ნჯღრევა
 დაუწყო.

მეტი მოუვალა კალაშს მელანი და
 შედმეტი წვეთი ჰირველსავე ასოს შედ
 დაუღვარა.

აბა, რა გამტკუნება სანდროს? ადგა,
 ეს ფურცელიც ძირიანად ამოგლიჯა,
 მოჭმუჭნა და იმასაც მერსში შეუძახა.

ისევე ჩაახველა, ვითომ აქ არაფერიათ,
 და სამელნეში კალაშს ასლა კაკუნი აუ-
 კუნა.

დრო ილეოდა, აჩქარდა ბიჭი. ცალი
 თვალი მესობლის ნაწერისაკენ გადაახა-
 რა გადასაწერად.

კვრდზე უურებაში ასოები ხაზს აც-
 დინა და აღმა-დაღმა შეაფინა ირბიბად.

კულმოსულმა სანდრომ ნაწერი გადა-
 ხაზ-გადმოსახა და ეს ფურცელიც ამო-
 ხა.

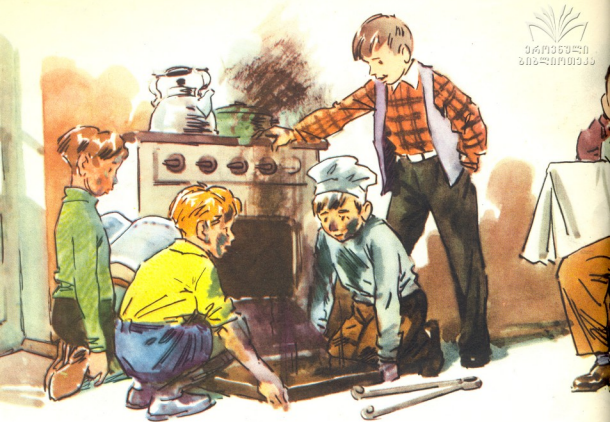
ისევე ჩაახწო კალაში, მაგრამ დახეთ

უბედურებას! რვეული სუთფურცელა ჰქო-
 ნია, მხოლოდ ედალა იღო მერსზე.

სანდრომ მოფარებით აიღო ცარიე-
 ლი ედა, მაგრამ მასწავლებლის თვალს
 რა გამოეპარებოდა? ბიჭი იმასლა ფიქ-
 რობდა, თავი როგორ ემართლა! კიდევ
 კარგი, ზარი აწკრიალდა.

0552-2550

ა ი, რ ა გ ე ლ ა გ ვ ს ღ ე !

პ. კარაუხი

ნახატები რ. სუხიანიძისა

ოჰ, ეს გოგონები! ჩვენს კლასში თოთხმეტი გოგონაა, ბიჭები კი სულ ცხრანი ვართ.

— ბავშვებო, რვა მარტი ახლოვდება!—მოგმართა ერთხელ ანამ.—ჩემი წინადადებაა, გამოვაცხოთ ტორტი და კლასის ხელმძღვანელს მივართვათ. ძალიან უყვარს კრემიანი ტორტი!

— თანახმა ვართ, თანახმაა!—ერთხმად იყვირეს გოგონებმა.

— თქვენ მხოლოდ საჭირო მასალა მოიტანეთ, ტორტი კი ჩვენ გამოვაცხოთო!—მოგმართა ანამ ბიჭებს.

— რა ღიღი საგმირო საკმეა: კარაქი, შაქარი, ფქვილი და სხვა ჩვენ მოვითხოვთ, თქვენ კი ერთმანეთში ათქვიფოთ და იტრაბახოთ, გოგონებმა კარგი ტორტი გამოვაცხებთო!—ჩაიცინა ემილმა.

— არა, თქვენ თქვენი ტორტი გამოაცხებთ, ჩვენ კი უკეთეს რამეს მოვიფიქრებთ!—აურხაური ავტებთ ბიჭებმა.

ლედერჯაკს შესანიშნავი აზრი მოუვიდა: ზეგ ზომ ექსკურსიაზე მივდივართ. მასწავლებელს სურათებს გადავუღებ. შემდეგ კი სურათები აღბოშში ჩავაკრათ და მივართვათ. ეს უფრო გაახარებს, ვიდრე ტორტი, რომელიც ყველა საფუნთუშეში იყიდება.

—აი, ნახავთ, გოგონები შურით გასკდებიან,—წამოვიყვირე მე.

როცა ექსკურსიაზე წავდილი. მასწავლებელი აკორდონით მიგვიძლიდა. ლედერჯაკმა აპარატი ამოაძვინა და ისე გადაიღო, რომ მასწავლებელმა ვერაფერი შეამჩნია. როგორ გაუხარდება! მაგრამ... ლედერჯაკი უტბად გაწითლდა და აპარატი ბუღმეში ჩამალა.

— ზომ არ გავიფიქრებ!—შევიკითხე აღუღვებით. ლედერჯაკმა სინანულით თავი გაიქნია:—არა, ბატნა დაშვიწყებია!

ასე რომ ჩვენი ფოტოალბომიდან არაფერი

— მაშ, რა ვქნათ?

— ნუ სწუხართ, ამის მაგიერ ახალი ჩაშვების ვიგონე: ძველი ველოსიპედის ჩხირებისაგან სათაგურს ვაკეთებ!

ამაზე კი ძალიან გავბრაზდით, მართლაც და ხომ არ შეიძლება მანქანებზე მის თაგურს მზე მივართვათ? რაღა ვქნათ! ზევ დღესასწაულია და ჩვენ კი არც ფოტოალბომი, არც რადიომღვიმეა გაგვანია...

— ბავშვებო! მეტი გზა არ არის, როგორც ჩანს, ტორტი უნდა გამოვაცხოთ,— შევთავაზე მოკრძალებით. თან გულში გავიფიქრე: ახლა კი ამიგდებენ მასხრად-მეთქი.

— სწორია, მეტი გზა არა გვაქვს,— მხარი დამიჭრა ემილმა. ავგუსტმა სახლიდან სამწარეთულო წიგნი მოიტანა და ჩვენც შევუდევით მის შესწავლას. ავგუსტმა რეცეპტის კითხვა ხმაშალდა დაიწყო:

— ტორტი კრემით: „უნდა ავილოთ...“ — ჩვენც გაფაციცებით ვუსმენდით.

— ჩემს სახლში გამოვაცხოთ,— თქვა ემილმა,— დედაჩემი პარასკეობით რვა საათამდე შინ არ ბრუნდება.

მეორე დღეს ყველა ემილთან შევიკრიბეთ, ფქვილი და შაქარი ავურიეთ, შიგ რძე ჩავახსით, ჩავახალეთ კვარცხები და დავიწვეთ ზელა. ბოლოს ცომი ყალიბში მოვთავსეთ და ქურაში შევდგით. ლედერწაკი და მიუყე კრემს აწაშადებდნენ და თან განსუწვევითი გემოს უსინჯავდნენ.

— არა უშავს რა!— გვამცნო მიუკემ.

— ჩვენც გავგავსინჯეთ რა!— შევებვეწეთო.

კოვზი ხელიდან ხელში გადადიოდა, კრემი საუცხოო იყო! ისე ვსრუტავდით კრემს, თითქოს წვენი ყოფილიყოს... იმდენ ხანს ვსმუნეთ, სანამ სამწარეთულოში დამწერის სუნი არ გვეცა. გაბურებული ყალიბი საყციით გამოვავადეთ, ტორტი მიწასავით შევიყუით!

— ამის ნახშირის მაგივრად გაყიდის კაცი,— თქვა მიუკემ.

— ეს მხოლოდ გარედან არის დამწვარი.— გამოაცხადა ფიქსმა და შევეუდევით ტორტის ფხეკას.

— როცა ტორტს მოვრთავთ, ვერავენ შეატყობს. რომ დამწვარია!— დაასვენა ფიქსმა და ტორტი შუაზე გაჭრა. ჩვენ გავშეშლით: ზემო ნაჭერი მთლად დავიფხვანა.

— არა უჭირს რა! ამას კრემით შევაწებებთ, მომეცით ტორტის გული!— გვიბრძანა ფიქსმა.

მაგრამ ვაი ჩვენს ყოფას! ჯამი ცარიელი იყო!.. ერთმანეთსა გადავხედეთ:

— ხელ არის კრემი?

— მე მოვლოკე!— გამოტყდა ავგუსტი.

გამოვიდა. რა გვექნა? ისევ თათბირი გავმართეთ.

— ბავშვებო, ახალი ზარი მომივიდა,— განაცხადა ფიქსმა.— მალაზიაში ვნახე მალდიქარა საათი, რომელიც თვითონ ჩართავს რადიომღვიმეს, რომ ხალხმა მუსიკით გამოიღვიძოს...

— რა ღირს?

— ემ, მის ყიდვაზე ლაპარაკიც ზედმეტია. მე თვითონ შევძლებ ვაკეთებას. მოშლილი მალდიქარა მაქვს და ახალი შემზარალა დასკირდება. მეორე დღეს, რაც კი სახლში გავგანდა: ძველი საათები, გამოუსადეგარი ჩასართავები, მავთულები, ყველაფერი ფიქსს მივუტანეთ.

— აი, ნახათ, რა კარგ ხასიათზე მოვა ხოლმე მანქანებზელი ასეთი ხასიათოვნო გამოღვიძების შემდეგ!— ვარწმუნებდით ერთმანეთს.

რვა მარტის დღესასწაულის წინ ფიქსს ვთხოვეთ, ეჩვენებინა ავტომატური რადიომღვიმეა.

— თითქმის მზად არის!

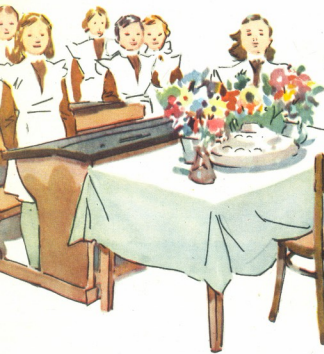
— როგორ თუ „თითქმის“?

— საერთოდ მზადაა, თქვენ ხომ იცით, მე სიტყვის პატრონი ვარ, მხოლოდ ზარი მღალატობს, არ რეკავს,— გვიპაუხა ფიქსმა დამწვიდებით.

ძლივს შევიკავეთ თავი, რომ აგვუსტი არ გაველაზა.

— დაწუნარლით, ნუ ჩხუბობთ!—ჩაერია ემილი.—სულ ერთია, კრემს ველარ დავიბრუნებთ, ეს არც ისეთი ტრაგედიაა. მარმელაღით შევცვალოთ. მარმელადის ტორტი ძალიან გემრიელია. უველამ ჯიბეები გამოვიჩხრიკეთ და სწორედ იმდენი ფული შევაგროვეთ, რამდენიც ნახევარ კილოხილის მარმელადს ეუფოდა. ფიხსმა ტორტში მარმელადის ვული ჩადო და ჩვენ კი დაღლილებმა და დათბუნნილებმა სამზარეულო მივალაგეთ. თან მსუყე კრემისაგან მუცელი გვიტუპუნებდა.

— ეჰ, სიამოვნებით შევკამდი ახლა მლაშე კაშაუსი!—ამოვიკენებ მე, ზედაც ცუდად გავბდი და სამზარეულოდან გავვარდი.

ხვალ უკვე რვა მარტი იყო. დანიშნულ დროზე ტორტის წასაღებად ემილს ველოსიპედებით შევეუარეთ. ტორტი მუყაოს კოლოფში ჩავდეთ. ემილმა კოლოფი ველოსიპედის საბარგოზე თოკით დაამაგრა.

— ერთი წუთით, ველოსიპედის კამერას გავბერავ!...—დაგვიძაბა და ველოსიპედი სტან-მიასუდა. ამ დროს ველოსიპედი დატურდა, რაბახით დაეკა ძირს და ჩვენი ტორტი მიწაზე დაემხო!.. დაზნეულები შევეუარებდით ერთმანეთს.

— უველაფერი გათავდა... მიიტანეთ ცოცხი!—თქვა მიუყემ.

ცხრას ხუთი წუთი რომ აკლდა, შევიპარეთ კლასში, რომელიც გოგონებს სადღესასწაულოდ მოერთოთ.

მასწავლებლის სუფრაგადმარებულ მაგიდაზე თავმომწონედ გამოიუტრებოდა გოგონების ნახელავი, — ქათქათა, კრემიანი ტორტი. მის გარშემო შესანიშნავი ყვავილები იდგა. გოგონებიც ამ დღს შესაფერად მორთულიყვნენ.

უნებურად გადავავლე თვალი ჩემს დახვრილ პერანგს, ემილს კი შარვლი ამოვლეჯოდა. შემრცხვა. ბიჭები მასწავლებლის მიხალოც საქმეში ვიყავით გართულები და ჩვენი თავი კი დაგვა-

ეს გოგონა ვისია?

3. პაპაპა

ირგვლე სხივთა მფინარი,
სწორედ ქების ღირსია.
ეს გოგონა ვინ არის!
ეს გოგონა ვისია?

ღარია თუ ადარი,
შუკაა თუ ხევიანა,
თვალს აყოლებს მთა-ბარი
წითელყვასხევენიანს.

რომ არ შეგხვდეს თავაზით,
განა ხაკადრისია?
ეს გოგონა ღამაზი
ნეტავ, მართლა, ვისია!..

ყველას მოგვიჩვენია,
მარტო დედას კი არა.
ეს გოგონა ჩვენია,
პაწია და ცქრიალა...

ვიწნა. მაგარა მოავარი საშინელება ჯერ წინ
გველოდა. ჩვენსკენ გამოქანდა ანა:

— რას იმალებით? ამოაწყვეთ, რაც მოიტა-
ნეთ!

ჩვენ დამნაშავესავით ვისხებით მერხებზე:

— არაფერი მოგვითანია...

გოგონებმა სიცილი დაგვაყარეს. უცებ ანა
სერიოზულად შეგვეკითხა:

— რას იფიქრებს მასწავლებელი ჩვენს კლას-
ზე? შოდით, ასე მოვიქცეთ: ვითომ ტორტი სა-
ერთოა, მთელი კლასისა, გოგონებისა და ბიჭების-
განაც.

უბრებს არ ვუჯერებდით. აი, რა უფილან
გოგონები! ემილს ჩააბარეს დიდი თაიგული და
თან ეშმაკურად არიგებდნენ, მასწავლებელს მი-
ართო. ამ დროს კლასში მასწავლებელიც შე-
მობრძანდა.

— ჩვენი კლასი გილოცავთ დღესანწაულს!
— სერიოზულად წარმოთქვა ანამ. ემილმა თაი-
გული მიართვა და თან ცალი ხელით შარვ-
ლის დაბეულ ადგილს იხარავდა.

მასწავლებელი ბედნიერად გრძნობდა თავს.
აღერსით ილიმებოდა და მადლობას გვიხდოდა.
თვალი ჩემი პერანგის ქონიან ღაჭაზე გავაპარე
და გავიფიქრე, მაქვს თუ არა უფლება, სხვებთან
ერთად ვიმხიარულო?!

თარგმანი ქ. სიბავილიას

ძილისგულა

მ. კაიროპაპა

განა თვითონ ვიღვიძებდი,
მაღვითებდნენ დიღით მულამ.
ამიტომაც მემახონდნენ:
ძილისგულა, ძილისგულა.
ანდა დიღას ყველას ვასწრებ,
რომ იცოდეთ, როგორ ვზარობ!
აწი კიდეც გამაჯავრებთ,
ძილისგულა გოგო ხარო?!

ცუბა

აპაი ბალიშაშვილი

ნახატები ზ. კახანიძისა

ეს ამბავი ჩემს ბავშვობაში მოხდა, — ამ ორმოცდნათორდე წლის წინათ. მაშინ ჩვენი სოფლის სკოლა დანერგულ ხის სასტუმო იყო მოთავსებული.

ჩემი მძა თამაზი ჰირველად მიდიოდა სკოლაში. დედამ ზურგზე წიგნების ჩანთა გადაჰკიდა და განსტუმრა; თამაზს ჰატარა ცუბა აუდეგნა. დიდი მკობრები იყენენ თამაზი და მისი კუდქიცინა ცუბა. სადაც უნდა წასულიყო თამაზი, ცუბა აუცილებლად თან ახლდა. უნდა გენახათ, რა ვაჟაკურად ეძგერებოდა ხოლმე ცუბა ჰატარა ფისოს, ან თავის ტოლ ფინიებს.

მიდიოდა ბიჭუნა და სინარულისაგან გული ბავაბუგით უცემდა. გატაცებით მიანბიჯებდა სკოლისაკენ და ერთხელაც არ შეუსედავს თავის ცუბასათვის. ის კი თამაზის კარშეო დარბოდა და კულზე ახტებოდა.

როდესაც სკოლას მიუახლოვდნენ, ცუბა შედგა. კორაქზე დასკუზდა და თავის ჰატრონს თვალთ გააყოლა. ცაღი

ეური სასაცილოდ მოკეცოდა, შეორე კი — აუცქვიტა.

ზარიც დარეკეს და ეველა საკლასო ოთახებისაკენ გაემართა. ცუბაც მოწედა ადგილიდან, აირბინაკიბე და ისე ქურდულად შეჰვეა თამაზს კლასში, რომ თვალთ არავის მოუკრავს. ის ეყო დანაირა თამაზთან მისულა და მის ფეხებთან დამაღვა, რომ ამ დროს განსმა მასწავლებლის ხმა:

— ეს რა ამბავია! ვინია ეს ფინია? ახლავუ გარეთ გააკდეთ!

თამაზმა მაშინვე დაავლო ხელი ცუბას, კარეთ გაუძანა და კარი მიხურა. გულდაწვეტილმა ცუბამ კართან მოიკეცა. ხანდახან ბუზი თუ გაუფრენდა ცხვირთან, შეაქანებდა თავს და ჰირს სასაცილოდ განწკაზუნებდა.

კარგა ხანს ეყო ასე ცუბა. მოულოდნელად საკლასო ოთახიდან ხმაური მოესმა. ფინიამ მაშინვე ეურიები ცქვიტა და ფეხზე წამოიჭრა.

კლასში კი აი, რა მოხდა: მასწავლებელმა ცარცისთვის კარდა გამოძლო თუ არა, უხარმზარი ვირთავვა გამოვარდა. ბავშვები წამოცვიდნენ და ერთი ალიაქოთი ატეხეს. დეურფანში შეოფმა სკოლის დარაჯმა ამ ხმაურზე კლასში შეიხედა.

ამ დროს ვირთავვამაც იხელთა დრო და ღია კარში ელვის სისწრაფით გახ-

ტა. ალბათ თავსაც უშეყლიდა, რომ კართან ატრუსულ ცუკას მისთვის თვალი არ მოეკრა. ერთი კი ისკუპა ცუკამ და ვირთაკვას ქეჩოში ჩააფრინდა, აიტაცა, მოიქნია და ეხოში ტუპანნი კაადენინა.

დარტყიანებულმა ვირთაკვამ კიდევ სცადა გაქცევა, მაგრამ ცუკამ მარჯვდ მოიგდო თათებში და დახრჩობა დაუპირა.

ამასობაში მოსწავლეებიც გამოცვივდნენ აივანზე. მასწავლებელი კი სკოლის დარაჯს მოხუც სარდიონს ეძახდა:

— ჩქარა ჯოხი მოიტანე, მოჰკალი, თორემ გაიქცევა. ასეთი ზატარა ფინია როგორ მოერგვად!

— არა, შენი ჭირიძე, — არხეინად უძახუსა სარდიონმა, — ვე ჯიძიანი ლეკვია, ვირთაკვა მაგას ვერ გაქმცევა.

— კარადაში ვირთაკვა საიდან გაჩნდა? — ჯაფრობდა მასწავლებელი.

— ვე კარადა ამ დილით ამოვიტანეთ სარდაფიდან. ალბათ შიკ იყო, რა ვიცოდით, — იმბოთლებდა თავს სარდიონი.

— ჰო, რა კარგი მადლი ეოფილა, ვინია? — იკითხა მასწავლებელმა.

— ჩემი კახლაუთ, — უძახუსა ცუკას ვაკაცობით გახარებულმა თამაზმა.

ცუკამ თავი ანება კაკუღულ ვირთაკვას, კანზე გადგა, უკანა ფეხებზე ჩაცუცქდა და ენაგადმოტდებულად, ქოქინით უცქეროდა: აბა, ეს სახისლარი კიდევ გაინბრევა თუ არაო.

ბავშვები ჟრინძულით იცავდნენ ეხოში. ეუკლა ცდილობდა ცუკას გამახსნილლებოდა და მიჰფერებოდა.

სარდიონმა კაკუღულ ვირთაკვას იხოში გადაუძახა და ცუკას აღერსინა და ქუცი, ქუციო, უოხრა. ცუკამ კულმო-სულად უძახუსა: — ღრრ..! — სულელს ეკონა, დარაჯი საჭმელს წამართმევსო.

მას შემდეგ ცუკა მთელი სკოლის სავარეული მადლი გახდა. ხანდახან კაკუვთილის დროს კლასის კართან წამოწეებოდა და განახლები ადევნებდა თვალურს მოწაფეებს.

ცუკა წესრიგს არასდროს არღვევდა!

წუნია

ბ. ბიწიაძე

მ. ხაბაძე

კათუნებს,
ცხი წიაღობი
სხავებ ტერანგანს
სარგელის მინახ,
კახყანი და
საკახუკა
კვალუიქებ
შუბუღ მინახ.

სახარულან
სხანგრადი
ნაფხ კანი
კვალუი.
საღურნობი,
საიამბოღ
საბუხისთ
სოფის ვა.
კვლში
დიდი სხანგრელან
კვურადუი
სადეა მუქს.
რადეან მუქსის
კოვურ ღუღლი
კახყანი და
საკახუკა!

— ზურკო, მიდი, კბეზე ავიდეო.—
წოდხე კეთონი მუხობლის მატრის მიქს
კეთონი კბეზე რჩუღლითი მბტრადი
სურთოთი მრეღედი ზურასი კი ძლი-
დლიკობნი მინახედა, ერთგან წი-
ბორსკი კბეზე და კეთონი ზელი მი-
შედა.

— ეამიშუ, მე თეთონი,—თიკოლა
ზურახან.
— კრეკო—ღობხა კეთონი და სკეპ-
სკული ვანია წინ. ზურასიღ უკან და-
მოუღეა ერთი ზეგად ისკუსა, ვეხი
იდეა და ცხერი კბეზე ხამოსრა ის
იყო პირი დალი სტარადე, რამ კე-
თონი მივშეღლი და წამოაღენი.

— გატრანი ჩამქ—სკოხან ვოკინამ.
— რა სუღი კბე ვაეკეთებოთ,—
დაღირაჯა ზურასი—წამქსკო, ცხერი
მატრანი.

— ნახე, ზური დათუნა ზელს გართ-
მეგან—მაეგებია თუხი სეგედის დითო.
ნა კეთონი გებტრულ მიქს.

— მიხეწე—მამორიხე დათუნა ზე-
რახან. ვანია და ვამოსი, სკლავში ზე-
ლი ზეგად წაეღლი და მოქსან.
— ეს როგორი დღუნანა,—დაობხა
ვეკუბ—ხელი მოქსევე
კეთონის თეღლები ქრებღებოთ აფე-
სო.
— რატომ მოაღეღი ზელი, სოღო
ახ არან?—თევეღებურს
— თეთონი მოქსეღ
— მიდი, მიგედის ვეწე ვოხამსოთ!
— ღობხა კეთონი, თევე რამ ავიღ-

— რა სუღი მიგეღია ვაეკეთებოთ!
— დაღირაჯა ზურასი.

წუნია მიქს თუხე ზელი მოსივე, გო
ცხარდი, მართლაც კბეტა ქობოთ თევი
ქობინა.
— შენ კი ვეღადღებრე ასე ამბობ:
სუღოთ, ზურასი ღირს ვოხამსეშე—მეგე-
ღუნებღია კეთონი.

მეზე ზელი ზელს საქიდეს და კბე-
ზე ერთად წაიღებენ. ექვე ცხოში მატ-
რან გეოღლი ვეზღიღილი.
— რა ღამში ვევიღლი!—წამქსედა
ვეტირღის ვოკინა. ზურასიღ სწრაფად
ღამხანა. შევწინდა, კეთონი ამ მომსაწ-
როთი მეგან თუგე ვადსიღლია და კე-
თონის ღოღუნე დაეკახი კეთონის ღო-
თი ეატრანი. ზე ზელი მოსივე.
— რა სუღი თევი მიქს, ახან? ღო-
თი ვატრანი—შეწუღე ზურასი.
— არადჯერს. შენ თეთონი ხან სე-
დი. ზურანი კბე ძლიან კარგი, მიგე-
დეს სუღოთიკინას.—სხამსიღიკინა ამბობ-
და ვაეკეთებელი ვოკინა.—შენც კარ-
გი თევი ვეგეხე. ახან, ნახე?

ნენ.—მიგეღი ვითო ზურახანა, ზეგან მე-
ტრებღებუმი ვაფეკოთ და მეზე ასევე ვა-
მოუხეკეთი.
კეთონი მიგედის ექვე შეგერხი და
მართლად ვატრანიღ ზურასი კეთონის
გამოღედა და მიგედის უკან შეზღლი მი-
არტეა.
— გატრანი?—თეთვი კეთონი და
შეზღლები აკოსა.

მ. ბიწიაძე
უმის პირ ვაპველ
ზოხიზონი, ზოხიზონი
ვინი ვეზე მოქსედალი.
— მ ვინი ვოხამსეშე,
— რა ღურს ზობის, ახან.
კვანძები
სიგანს სხანგრადი ზურასი
მართლაც და სეგედის სიგანს.
წერსაგ ვეწერსოთ.
სეკეკეთი, თუღებოღ
ქობინა ზოხიზონი სიგანს.

ქაქაი

პ. შანიანი

თამარს სწრაფ ეშპნებოდნენ, უფროსებს დაცუთხეულ ხელში ასაფეხი ადო. გოგონას კი შანქ სული წახლევდა,—ხან ჩას წაფრებოდა და ხან ჩას. ერთხელ თამარიკომ მამის ქაშაი იფო ხელში, წილზე შემოვიტყა ენაო, ჩოგორ მომხდვსოო, ქაშაი გრძელი აფხმისდა.
— შიდი, მე მელა ვაქვები, ეს ვიოთმ წეხი!—ქოცხებდა გოგონა და იფინზე დარბოდა. ქაშაის ბოლო წართლაც ეფიფოთი დასაბრეფდა.
მ დროს, სდ იყო და სდ არა, ღღეფა მასთამ მოიბრინა. ეფონა, თამარიკო მე მეჯიფებო, და აფეფი ქაშაის წაფტანა. შემწანა გოგონა, გაიქცა, ქაშაის ბოლო ფეფტანში გამოფიდი და იატკაცე გაფიკორტიოლოდა!

ყვერას თავის საქმე

პ. შანიანი

მეფი მერი ღვეფელს იფხობს, ყაჯა ნაფეს ნებს და ყაჯალს, ფოშენია კანს ყრებს და თან ჰვეფს ღღამს ზღამის: იქ ქაშაია იათხს ჰყუეს და აეროიღებს ჰვეფელს სწრაფად.
მეკობრეპო, დიხეჩეო, ბოლოს დროა, ნაღა დანა! მუდგეო, შვეე ნამოიღებო, დიხინეო, ეფეფი ყაჯაო.

ფოშენია, უფინევი
ხედიღვეფი ხეფრის მარეკს,
სულ აფეფრის აქეა იფილი,
მეჩ კაბარეპი ეფელს და კარეჩ.

საფე თოჯე ქრდინეჩეა
ანაიღან კანქეეს ეფეპ.
მეჩ ვერ აწნე, ის კე ნესე
მეჩეს დიხინეულ ნიქეყარს ეფეჩს.

მერიკელი, სეხიმეპი
მეჩეს ყარეკეს ეფურბიოდილი,
რომ ანაიოთ მოქეყარის
მედიკელი ფიდიჩე-ფიდი.

წაჩილეპი ან მოქეყარინ,
კე ქაშაია მანე ეფილეკ,
კე, აბიღამ, თორეჩ ხედე კე
სულ მხე მხე ეფილი ეფელს!

ს. 255

გამდაყინება

მ. როსტომიშვილი ნახატები ლ. ხახმაშიაშვილისა

(ინგლისური ზღაპარი)

იყო და არა იყო რა, იყო ერთი დედაბერი. ერთი მამლის მეტი არაფერი გააჩნდა. მამალი ძალიან ჯიუტი და მაჩხუბარა იყო. უოველდღე მეზობლების ქათმებს აწიოკებდა. საღამო ხანს კი დაღლილ-დაქანცული მოდიოდა სახლში.

ერთ მშვენიერ დღეს მამლაყინწამ მიწის ქექვის დროს ფული იპოვა და გახარებულმა, რაც ძალა და ღონე ჰქონდა, ხმამალა დაიყვილა:

— ყი-ული-ყო, ფული ვიპოვე!

მამლაყინწას ხმამ მკაცრი და ხარბი ხელმწიფის ყურამდეც მიადწია.

ხელმწიფემ ვეზირებს უბრძანა, რომ მამლაყინწასათვის ფული ჩამოერთმიათ.

ვეზირებმა ბევრი სდიეს მამალს. ბოლოს, როგორც იქნა, მამლაყინწა დაიღალა და ვეზირებმა ფული წართვეს, გაბრაზებულმა მამლაყინწამ დაიყვილა:

— ყი-ული-ყო, ხელმწიფეც ჩემს კმაყოფაზე არის!

ეს რომ ხელმწიფემ გაიგო, ფულის უკან დაბრუნება ბრძანა, ხალხმა არ გაიგოსო.

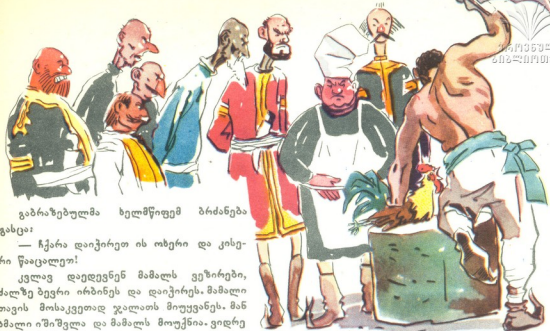
— წაუღეთ ეს ფული მამალს, მიეცით და უთხარით, რომ ხმა გაკმინდოს!

ვეზირებმა მონახეს მამალი და ფული დაუბრუნეს.

მამლაყინწამ ფული აიღო, ერთ მალალ ლობეზე შეჯდა და საგულდაგულოდ დაიყვირა:

— ყი-ული-ყო, ხელმწიფესაც ჩემი ეშინია.

გაბრაზებულმა ხელმწიფემ ბრძანება გასცა:

— ჩქარა დაიჭირეთ ის ოხერი და კისერი წააცალეთ!

კვლავ დაედგნენ მამალს ვეზირები, ძალზე ბევრი ირბინეს და დაიჭირეს. მამალი თავის მოსაკვებად ჯალათს მიუყვანეს. მან ხმალი იშვივლა და მამალს მოუქნია. ვიდრე მამლაყინწის თავი სულ მოსწყდებოდა და ძირს დავარდებოდა, მაინც მოასწრო დაუვირება:

— უი-ული-უო, ეს რა ბლაგვი დანა გქონიათ!

გაბრაზებულმა მეფის კაცებმა მამალი მოსხარაშად ერთ სახელგანთქმულ მზარეულს მიუტანეს. მზარეულმა გასაფუფქად ჯერ ადულდებულ წყალში ჩააგდო მამალი.

— უი-ული-უო! ეს რა კარგი და თბილი აბანო ყოფილა!—ამოიძახა მამლაყინწამ ქებადან.

კარგად გააუტა მზარეულმა, ერთი დიდი ქვაბი ფლავიც მოხარშა, მოხარშული მამალი ფლავს ზევიდან დაადო და ხელმწიფეს მიართვა.

დამშეულმა ხელმწიფემ ჯერ ხორცის კბამ დაიწყო. ერთი ნაჭერი შექამა თუ არა, ყელიდან მამლაყინწის ყვილი შემოესმა:

— უი-ული-უო! ეს რა ვერსო ორლობე ყოფილა!

გაოცებულმა ხელმწიფემ თვალეები დააქუცბა, შემდეგ მეორე ნაჭერიც დააყოლა ზედ. ახლა მუცლიდან მოესმა მამლაყინწის ყვილი:

— უი-ული-უო! ეს რა ბნელი ქობი ყოფილა!

შეშინებულმა ხელმწიფემ ცახცახი და ძირს კოტრალი დაიწყო. თურმე მუცელი ასტკივდა და შველას მოითხოვდა. მამალმა ხელმწიფის მუცელი გამოხვრიტა, გარეთ გამოვიდა და ხმამალა დაიყვირა:

— უი-ული-უო! ხელმწიფე წაიქცა, მამლაყინწა გაიქცა!

გახარებული მამალი კვლავ დედაბერთან დაბრუნდა.

ამის შემდეგ მამლაყინწამ გადაწყვიტა, რაც უნდა ეპოვა, არ დაეყვირა ხმამალა, რომ ბოროტ მეფეს აღარ გაეგო მისი ხმა.

28/14/33

ბავშვული
ხელოვნება

სახუმარო ნახატები მ. აგგოქაძისა

უდაბე: **გზაფხულის წვიმა** ნახატი ლ. ლანელიანი

რედაქტორი იოსებ ნონეშვილი; სარედაქციო კოლეჯი: ი. გარბაშვილი, კ. გოგიავაძე, მ. აყვალაშვილი, მ. რევაძე, ი. სიხარულაშვილი, ნ. უნაყოშვილი, შ. ცხადაძე (სამხატვრო რედაქტორი); გამომცემის ოფისის მუშაობის დრო: რედაქტორი ი. ა. რატიანი; რედაქციაში შემოსული მასალები ავტორებს არ დაუბრუნდებათ

გამომცემი: **ბავშვული**, ავტორის მისამართი: თბილისი, ჭავჭავაძის ქ. 31, ბინა 5-37-38. ფაქსი: 222. № 100, მისი შტაბი № 247 ტრავაზი 23000 ხელმოწერილია დასაბამლად 5/11 1962 წ.

დ. ი. ლ. ა. — ежемесячный детский журнал ЦК АКСМ Грузии и Республиканского совета организации новых пионеров им. В. И. Ленина. № 3 март. 1962 г. Тбилиси, просп. Пахлянова 91.